

Zăpada din flaut

Ștefan Doroftei Doimneanu

Te-ating pe cuvântul ce arde în flaut,
În tine alerg și-n iarnă te caut,
Pe suflu depun frământarea-mi, de gheață
Ca fulgul de nea să prindă iar viață.

Portative în sloi se plimbă hoinare,
Furtuna din flaut mă face ninsoare
Și ning pe silabe din note acute
Și-n vifor îmi ard dureri nevăzute.

Privesc prin trecut și-n nori mă topesc,
Pe stelele reci printre Urse plutesc,
În sunet se aprind făclii de speranță
Și gheata din noi încet se dezgheață.

Și flautu-mi cerne silabe-nfocate,
Stârnesc avalanșe de doruri brodate,
Pe piscuri de gând de viscol ucise
Schiez prin tăceri și visuri permise.

Și-n mine se-adună nămeți de iubire,
Fierbinți se topesc în alba trezire,
Și țurțurul moare în glasul din clape
Și-n mine te-așezi și-mi esti iar aproape.

14.12.2018